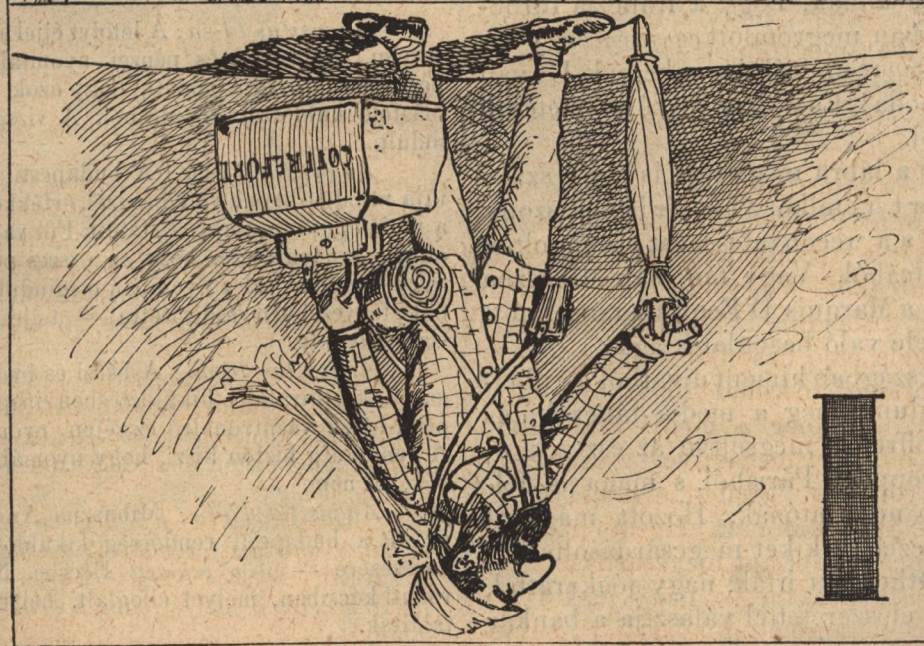

BORSSZEM JANKÓ

Bukottak albuma : Pázmándy Dénes.

Bukott képviselők albuma.

IV.

Pázmány Dénes.

A nagy baccarat-játékost leverte egy közönséges, tarokkozó falusi pap; a függetlenségi párt fényes szereplésű, de csekély ütő-értékű *honneur*-jét lefőzte egy közönséges tarokk-figura.

Ba car! — mondotta volt rá B. W. M. barátunk.

Ez volt a második vesztesége az élet nagy kártya-asztalánál. Váratlanabb volt, mint az első, de hát nem mindig szokott beütni a sláger.

Az első akkor volt, mikor a nemzeti színjáték *emelése* körül kifejtett érdemeiért a nemzeti színház intendánsává akart lenni. Hiába tendált azonban oda; az intéző körökben előnyt adtak a *kocza*-játéknak, s a nemes báró Podmaniczky lett meg *ludi magister*-ré. (A kóristánék nagymesterévé.) Pázmándynak egész tétje, a mit a ballet-re riszkirozott, oda veszett.

Azóta nem igen szolgált neki a szerencse. Hires bőröndje, melyet sietünk lepingáltatni a magyar nevezetességek sorába, bejárta ugyan a világot, s Franciaország szerte ismertté tette a »Coffrefort« nevet, — de egyszer csak kiürüléssel fenyegetőzött, és Coffrefort ur nem sokára szükségét érezte annak, hogy a francia fürdővárosok casinóiban megromlott *egészségét* egy kis honi *Vas-fürdőben* restaurálni igyekezzék. Ugyan jó helyre ment oda! Egy Vas-golyó tökéletesen levette a lábáról.

Pedig erre a lábra még azóta is nagy szükségé volt. Akkor t. i., mikor a kaczer istenasszony ismét elhagyta, s a reconvalescenst sprengolták a Reál-iskola utcából. Vagy tán csak Mihaszna bácsi álma volt a Marquis D'Ecquilliersnél látott *vastag urnak* vele való hasonlatossága?

Franciaországban kiment divatból a rubel-tánczoltatás, nálunk meg a medve-tánczoltatás jött divatba. Coffrefort megsejtve az eszmék új irányát, haza röppent Párisból, s maga is felcsapott medvetánczoltatónak. Hozott magával egy csomó francziát, a kiket megcsárdásoltatott, s a kik aztán otthon azt irták, nagy jóakarattal, hogy a magyar előszeretettel választja a bankár élethivatását.

Azután diszmagyarba csapta magát, bőröndjét megtöltötte néhány tüveg Eau-Janos-szal,

lement Vasba, leitatta a választóit és aztán elénekelte a »Szózat«-ot.

Hanem a pap jobban birta — hanggal?! —, és Coffrefort kétségbeesésében belebujt a druszájába!

Azóta már megvigasztalódott, de ez csak fájdalmas lemondás a »pas de chance« fölött.

Hát még csak egy kis képviselőség sem járja már?!

Hiába. *Rien ne va plus!*

Dölligram.

Preschburgpól Herrmannstadtpa.

Szervas Priader!

Grandulliroszog jubilläumhosz!

Fifád hoch ézs mék háromzor hoch szász dezsdféreg! Hédszáz éfig idleni ézs nem mekmotyorozsódni imbonirozza négem izs, a bárán Eibischeignag izs, agi fan ety indi zsbéczi éndillem. Dzsag gidordázs puaádog: még hédzáz ezdende ézs mi nem lezung motyorog, de motyor puapárog lezneg nimedog. Mir gennen woártn! ozd mondja az exlencz Schmerling. P. P.

Tóbiás Kraxelhuber.

Postai hírek.

Augusztus 14-én: A lefolyt éjjel a bécsi posta összes levelei, csomagjai és pénzei nyomtalanul eltűntek. A postaigazgatóság kijelenti, hogy azok valószínűleg csak másfelé küldettek tévedésből. A vizsgálat rögtön megindult.

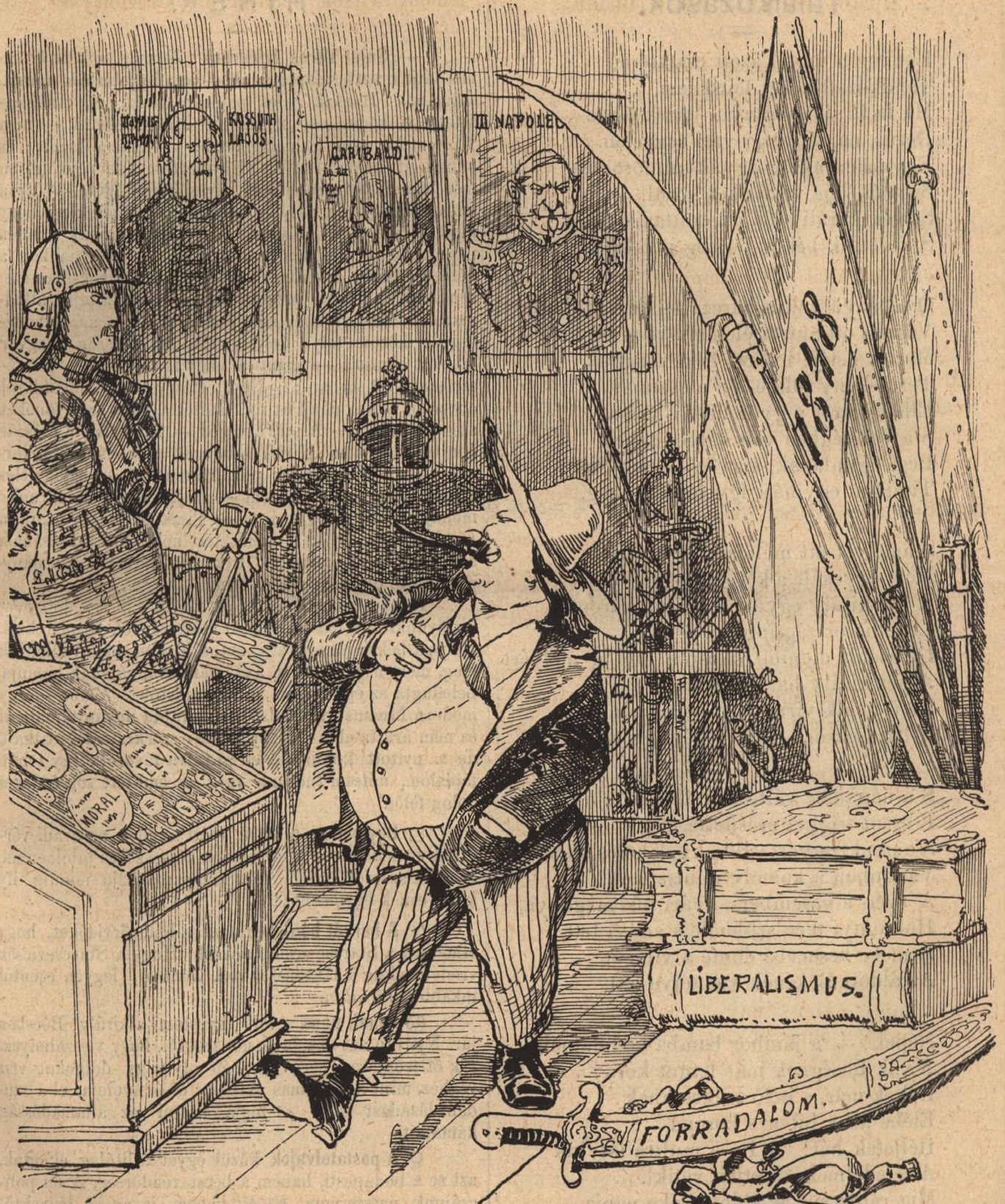
Augusztus 15-én: A budapesti igazgatóság palotája minden benne volt pénzzel, értékkel és fölszereléssel a mult éjjel elpostakiszlitzetett. Föl vagyunk hatalmazva annak kijelentésére, hogy az összes postai alkalmazottak — miként ezt a nyomban megindult vizsgálat a napnál fényesebben kiderítette — teljesen ártatlanok. A vizsgálat foly.

Augusztus 16-án: A bécsi és budapesti postaigazgatók, kik hivatalos kiküldetésben inspicziáltak a budapesti-bécsi vasutvonalt, ez éjen nyom nélkül eltűntek. A rendőrség bizton hiszi, hogy nyomában van a tetteseknek, mi nem.

Augusztus 17-én: Mihaszna András m. k. rendőr ur, kit a budapesti rendőrség kiküldött a két igazgató keresésére — *nem érkezett* Bécsbe. Nyoma veszett. A vasuti kocsiban, melyet elfoglalt, helyette egy *fatuskót* találtak.

Augusztus 18-án: Rendkívüli esemény tartja izgatottságban a főváros lakosságát. *A lefolyt éjjel nem történt postalopás.*

Pulszky Ferencz a régiségárban.

Jubilálva visszanezék
Életem s koromra én,
S büszke diadalmat érzek
Zsongó szívem rejtekén.

Embert, eszmét, ötven évnek
Vak rozsdája hogy megül!...
Nyalka örök-ifju vénnek
Én maradtam egyedül!

Találkozások.

EGYKOR a vértől ázott csatatéren
Találkozott a két fejedelem,
Ma Ischl dús virányin jöttek össze
Derűs, napfényes, nyári reggelen.
Egymásra akkor ágyúkkal dörögtek
S halók jaja vevé őket körül,
Szives, baráti csókjuk csattanik ma,
S köröttük békés, boldog nép örül.

Ó szörnyű volt a harc! — de nem hiába
Vesztett ott annyi élet, annyi vér;
Mert a beléje hullott béke magnak
Termékeny földje lőn e csatatér.
Elhangozott a győzedelmi lárma,
S a vereségben vett súlyos sebek
Begyógyulának, s győző és legyőzött
Tisztelni egymást így tanulta meg.

S amelyet ott méltóan összemérték,
Most egyesült a két gigás erő.
A két király együtt suhintva kardot
Lehetne országtipró, népverő;
De szebb, dicsőbb, okosb a cél, a melyért
A két király hatalmas frigyre lép:
Ne ő nekik viruljon a borostyán
A harczokon, — de békében a nép!

S a nép előtt váltott királyi csókjuk
E szent frigyét erősítette meg;
S e szent frigyért válnak sok bölcs, okos szót
Varzinban a komoly miniszterek.
A »vér- s vasember« nyári hús magánya,
Hol annyi terv szülemlé s annyi tett,
A mely keservbe dönté a világot —
Az áldott Békének szentélye lett.

Népek! — a jámbor bamba hódolatnak,
A vak hűségnek már letűnt kora;
Itéltek már, s ítélő széketeknek
Elébe áll a bibor s korona.
Itéljete hát! — Im a multra fátylúk
A fejedelmek önzetlen vetik . . .
Mig rátok sűt az áldott Béke napja
Érdem szerint hódoljatok nekik!

H I R E K.

— „Saját Vörös Izidorunk“ él még, miként örömmel látjuk tisztelt laptársunk — az »Egyetértés« szerdai számából. Hazánk jeles papirkosarása él, csakhogy áttette működésének színhelyét Mezőkövesdről — nem Thatortébe, sem Schienennetzbe — hanem Ischlbe és onnan ejti bámulatba az »Egyetértés«-nek egykönnyen már bámulatba nem ejthető olvasóközönségét. — Ez a jeles férfi ugyanis, aki oly nagy és mégis oly kicsi, hogy mint a mesebeli Hüvelyk Matyi, belebujhat minden papirkosárba, minden kulcslyukba — legujabban a német császárt Ischlbe vivő udvari szalonkocsiban szerepelt, és szerényen meghuzódva a coupé ajtaján alkalmazott hamutartóban, elleste az öreg Vilmos és szárnysegéde között folyt beszélgetést. A császár magyar lapokat olvasott — jelenti a nagy igazmondó — természetesen első sorban az »Egyetértés«-t, és a szingálokról olvasván, azt az óhajást nyilvánította, hogy azok főnökét szeretné látni. — A szárnysegéd — félreértve a császár óhajtatását — nem Kiri-Vedda urat, az elefántok főkoronakját, sem Feichtinger polgártársunkat — egyik jeles Singhallé-sunkat — hanem — »saját Vörös Izidorunk« mondja és ennél fogva igaz — Tisza Kálmánt citálta Ischlbe és ez a titka a miniszterelnök ischli utazásának, amelylyel a papirkosarak titkaiban járatlan kormányparti sajtó oly nagy hűhót csinál.

Hogy a német császár ezenkívül mit mondott még királyunkról, a három császár szövetségről, Bismarckról, Európa békéjéről stb. stb., azt, fájdalom, nem tudhatjuk meg, mert nagyra nővén a császár havannájának hamuja, beledugta az égő szivert a hamutartóba. *Izidor* — egy modern Mucius Scaevola — elharapta ugyan fájdalmát és nem árulta el az »Egyetértés« szerkesztőségi titkait, de a nyitott kocsiblakon át futva távozott. Így tehát, fájdalom, mitsem tudtunk meg az említett sok érdekes dolog felől.

□ **Ugyanarra a hétre** esett az idén az aradi vértanuk emlékünnepe és a szászok kétszázéves jubilauma. Hogy a szászok öröme és a magyarok baja mindig ily közel esnek egymáshoz!

∩ **A horvát bán** beutazza a határőrvidéket, hogy elhódítsa a Starcevicisíanusoktól. Hogy a Starcevicsek viselete eddig a lázadással volt *határos*, legyen ezentul inkább *határtalan*.

☺ **Izmail pasa** a volt egyiptomi alkirály Bécsben jár. Nyilván azt akarja az udvaroktól, hogy visszahelyezék őt trónjára. Igéri, hogy ép oly nagy dolgokat visz véghez, mint a hatalmas Albion: ő *se* nyomja el a szudáni lázadást és ő *se* fogja fizetni az államadósság kamatait.

Ω **A postatolvajok** közül egyet állítólag elfogtak, azt se a budapesti, hanem a bécsi rendőrség. A mi policzájunk persze nem *Földi*, hanem *mennyei* lényektől várta a dolog fölfedezését.

Tisza Kálmán Vilmos császárnál.

(From our own.)

Későn érkeztem Ischlbe, Tisza már elutazott. Gyorsvonathalálában rohantam utána és meg sem álltam, míg a tengerhez nem értem — Osztenébe — hol a miniszterelnök a tenger sós hullámaiból ujtja meg attikai só-készletét. A tenger különben nem méltattam figyelemre, igazi hirlapírónak csak tintatenger tudna imponálni; a fürdőhölgyekre is csak egy futó pillantást vettem. Deccoltált voltuk azt a benyomást tette rám, mintha egy vigadói elite-bálon volnék. — A tenger csak egy termékének szenteltem a hálának egy futó érzetét: a *tengeri kigyónak*, hű barátunknak a savanyu uborka rémes napjaiban.

Siettem a »Hôtel de Flandre«-ba, a miniszterelnök lakására. A szállodai pinczér, miután megtudta, hogy Tisza Kálmánt keresem, igen nyájasan azt mondá:

— Kérem, akkor tessék máskor jönni. Ő exczellenciája ma nem fogad.

— Bocsánat — felelém — én nem akarom ő exczellenciáját máskor háborgatni. Majd csak bemegyek.

— De kérem, nekem megtiltották. . .

— Sohse fáradjon — mondám — majd bejelentem én magamat.

— Uram — kezdé újra a pinczér — ez a tolokodás! Hisz ez hallatlan. Több mint hallatlan — journaliszta-szerű. . .

Tovább nem hallottam, már benn voltam a miniszterelnöknél.

Tisza Kálmánt igen megváltozottnak találtam. Szemlátomást nagy hatással volt rája a Vilmos császárral folytatott konferencia. *Elegáns* fekete kabát volt rajta, mely diplomacze be ujt gombolva; uj szabásu tiszta inggallér; arcán államférfiu barázda és termetre is mintegy 1½ centiméterrel magasabb volt, mint eddig.

Ő exczellenciája roppantul megörült látásomon és miközben kinyujtott karral barátságosan az ajtó felé mutatott, hangosan azt kérdé tőlem:

Ő: Mit akar?

Én: Kegyelmes uram, én hirlaptudósító vagyok és azért jöttem, hogy megtudjam, mi volt a veleje exczellenciád beszélgetésének Vilmos császárral.

Ő: Szivesen; az időről beszélgettünk.

Én: Igen? Hogy érkezett-e már a reakció ideje?

Ő: Bocsánat, köztünk csak az időjárásról volt szó.

Én: Ah, tudom már! Hogy rossz idők járnak a monarchikus eszmére. . .

Ő: Nem egészen. Ő felsége azt mondta, hogy szép az idő és hogy Gasteinban igen jól érezné magát, ha annyi tolokodó nem háborgatná.

Én: Bizonyára a diplomatákat értette. . .

Ő: Nem, a hirlapírókat. . . de tisztelt uram, én nem akarom az idejét igénybe venni. . .

Én: Oh kérem. — És Bismarck nem került szóba?

Ő: De igen. Ő felsége sajnálta, hogy a kancellár nem jöhetett el. . . Kérem, ugy látom, hogy ön menni óhajt. Aláz'szolgája!

Én: Vagy kétszáz szót még, ha szabad kérnem. A háromcsászár-szövetség nem került szóba?

Ő: Három császár? Nem, de konstatáltuk, hogy

»Három király« igen szép katolikus ünnep.

Én: Es Németország viszonya Franciaországgal?

Ő: Igen! A császár megemlítette, hogy Baden-Badenben az idén francia lovak is versenyeznek.

A miniszterelnök időközben csemetett és értesítette az elősiető szolgát, hogy távozni óhajtok. Én némi-
leg szabódtam, de ő excellenciája oly *kényszerítő* nyájas-
sággal bucsuzott el tőlem, hogy a következő perczben, a
szolga segélyével, az utcán voltam. Tisza Kálmán leköté-
lező modorra, valamint a szavaiból meritett mély benyom-
ások és politikai tanulságok felejthetlenné lesznek
rám nézve.

Rabbi Menachem Cziczsesbeiser legujabb átkaiból.

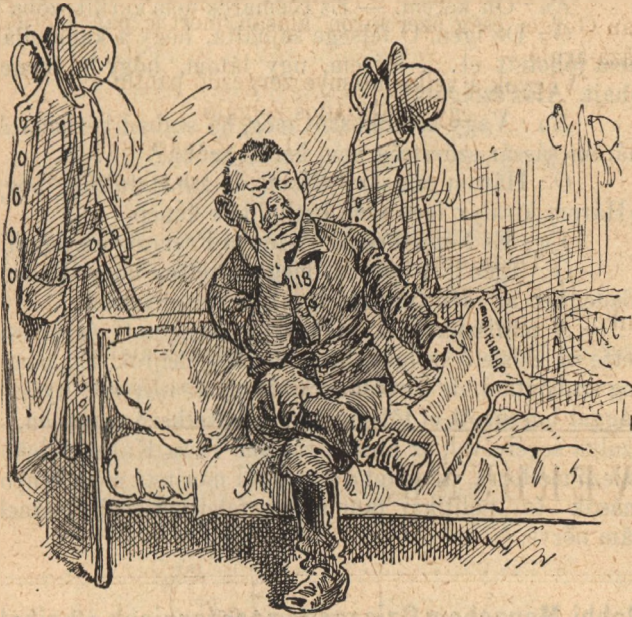
— Ajándékozzon neked a Rócsild százczet florint és köldje neked postán Bécsből Bodapestre.

— Szoloy Imre liferáljon neked a bor, és Wein igazgató liferáljon neked a viz.

— Legyen neked okkora tyoxem mint oz államvasottól oj stáczionépölet és hágjon rá a szingalézoktól a nagy elefánt.

IHASZNA ANDRÁS

fővárosi m. k. rendőr szemlélődései.

Se vége, se hossza!

Lopnak, lopnak — szörnyen lopnak!

Lopnak nálunk, lopnak Bicsbe, lopnak Lembergába; — pízit kiszlibe, pízit levélbe, pízit akármibe.

Azok a rongyos czibilek persze lármáznak, a buta postások jajgatnak. Ű excellenciájaja, a Tisza Kálmány főfőminiszter ur Ű szentsége leizen a nasságos feőkapitány ur Ű miltóságának; a nasságos feőkapitány ur Ű miltósága összesziggya a tekéntetes Zsarnaji, meg a tekéntetes Minorics kapitány urakat; a tekéntetes kapitány urak meg leszamaraznak engemet a sárga földig, mér, mer rőndnek muszáj lönnyi.

Hát aztán igasság ez? Kapok én abbul a töméntelen postapíziből csak egyetlen egy rézpiczulát, hogyha megkeritem? — Nohát!

De azér keresgélem én azokat a kiszliharamiákat, mer iszen rőndnek mégis csak muszáj lönnyi. Azér is örülök én azon, hogy annyit lopnak azok a betyárok, mer hát addig jár a kutra a korsó, ameddig eltörük! Eczer majd csak a kezembe kerülnek a postapízes jó madarak, akkor peig jaj nekik, amijen mérges vagyok rájuk. Nem ér akkor az életök annyit, mint egy Bicsre feladott pízes postakiszli!

Annyi bizonyos, hogy előbb-utóbb melleznek a betyárok, csak azok a nassájú úsáíró ténurak ne vónának! . . . Hej, azok az úsáíró ténurak! sohase tud az ember fíja azoknak a kedvibe jární. Iszen ammán csak szent igasság, hogy ijjen m. k. rendőrsíg mint én vagyok, nincs több széles e világon — oztán mégis furtomfurt bántanak engem. Akármit tegyek, akármit nem teszek, fojvást gáncsunak, rontják a tekintélemet. — Iszen ammán csak tisztá dolog, hogy mindenki erányában, de legkivált uri dámákkal szemkőzt, mindég udvarijasnak kő lennyi, aztán mégis hogy rám másznak azok a naszájú

úsáíró ténurak, amér a nasságos Lévaji mamával emberségesen bánok.

Híjába, nem tuggyák az úsáíró ténurak, hogy mi a rőnd.

De tudom én! Azér is mars be te vén vak salabakter, mer rőndnek muszáj lönnyi!

Nyilatkozat.

Ezennel kijentem, hogy ama mondásom: „A pénz mozgékony“ első sorban és mindenekelőtt a postapénzekre vonatkozik.

Mennyország, első emelet jobbra

William Shakespere.

A hazaáruló Görgey.

— Jeles honfiak levelei. —

Tisztelt szerkesztő ur!

Igenis hazaáruló! Ezt határozta egyletünk választmánya, amely e fontos kérdést nagy gyűlésben tárgyalta. »Mert nem nemez gyáva nyulat Nubia párducz« miként jeles költőnk Kölcsey Mihály ur írja; — hogyha Görgey nem árulta volna el a honhazát, azzal a hitvány osztrákkal, meg azzal a fagyupofázó muszkával csak elbántunk volna. Ezért csak tessék a mi felelősségünkre bátran kiirni, hogy Görgey elárulta a hazát.

Az alsó-bükkődsi 1848/9-ki nemzetőr egylet választmánya.

NYULASS TIHAMÉR
jegyző.

BUZOGÁNY JÁNOS,
elnök.

II.

Tekéntetes szerkesztő ur!

Nem értem, hogy lehet azt még csak szóba is hozni, hogy az a Görgeji elárúta-e a hazát, vassem. Persze, hogy elárúta a hunczfut! A kenyeres pajtásom — a Füllencs Pál szakaszvezető — a saját füleivel hallotta, mikor többen aszonták, hogy a Görgeji tiz zsák körmőczi aranyat kapott a nímettől, amér eladta a honhazát. Ha nem hiszi a szerkesztő ur, hát tessén megkérdeni a Füllencs Páltul. Ott lakott a gyerek Pozsomba vagy Temesvárba, vagy talán Szőgedébe, bizomosan nem tudom, de most is él még, ha idáig meg nem halt.

Hazaffijas tisztőlettel.

NAGYMONDÓ GÁSPAR,

1848/49-ki honvéd markotányos

III.

Uram, szerkesztő ur!

Siffi az mind, amit a többiek mondanak. Ne is tessék rájuk hallgatni. — De én bebizonnytom sztratégijával, taktikával, meg asztronomiával, hogy igazan hazaáruló vót Görgeji. Én tudom, mer ott vótam, honvédtizedes vótam. Már ebből is kilátszik, hogy hazaáruló vót Görgeji, mivel engemet meghagyott tizedesnek, mer ha gyenyeralísnak tett vóna meg, én megmentettem vóna drága hazánkat. —

Hát tetszik tunnyi, hogy köllött vóna a dógot csinányi? Nem szabadott vóna a nímettel, meg a muszkával megverekennyi, hanem folton retirányi Budapestig. Ott aztán nyitva hanyi a kaput, ozt a másik felin a városnak kimasérozni és bezárni az innenső kaput. Az elienség begyün a városba, ekkor mi bezáratjuk a túsó kaput is és az egész ellenséges ármádia el van fogva czakkumpakk!

Igy ám! És mikor ezt a plánumot előhoztam 48-ba Görgejnek — tudja a szerkesztő ur, mit tett akkor Görgeji? — kinevetett! Ezér hazaáruló Görgeji.

Alásszolgája a szerkesztő urnak.

AGYAFURT MÁTYÁS
1848/49-ki honvédtizedes.

IV.

Pán zergezdő zuraság!

Nasságos pán Gergei záruló, nágyon záruló! Áz ván dolog bizomos.

Mer kiren álásán, há nem lenne rosz pán á pán Gergei, nem mírgelőtte volná mágát rájtá zánnyit pán Hurbán, aki egy táky nágy zur, is nás slovek.

De kiren álásán a pán Hurbán ki nem állbáttya á pán Gergei, cság ázer kiren álásán, mert á pán Gergei házá-áruló.

Vágyok á velkomozsnye zergezdő pántul egy gyálázados zolgáló

JANO ZABRINCÁS

volta á 48-bá dobos a honvidoknál.

V.

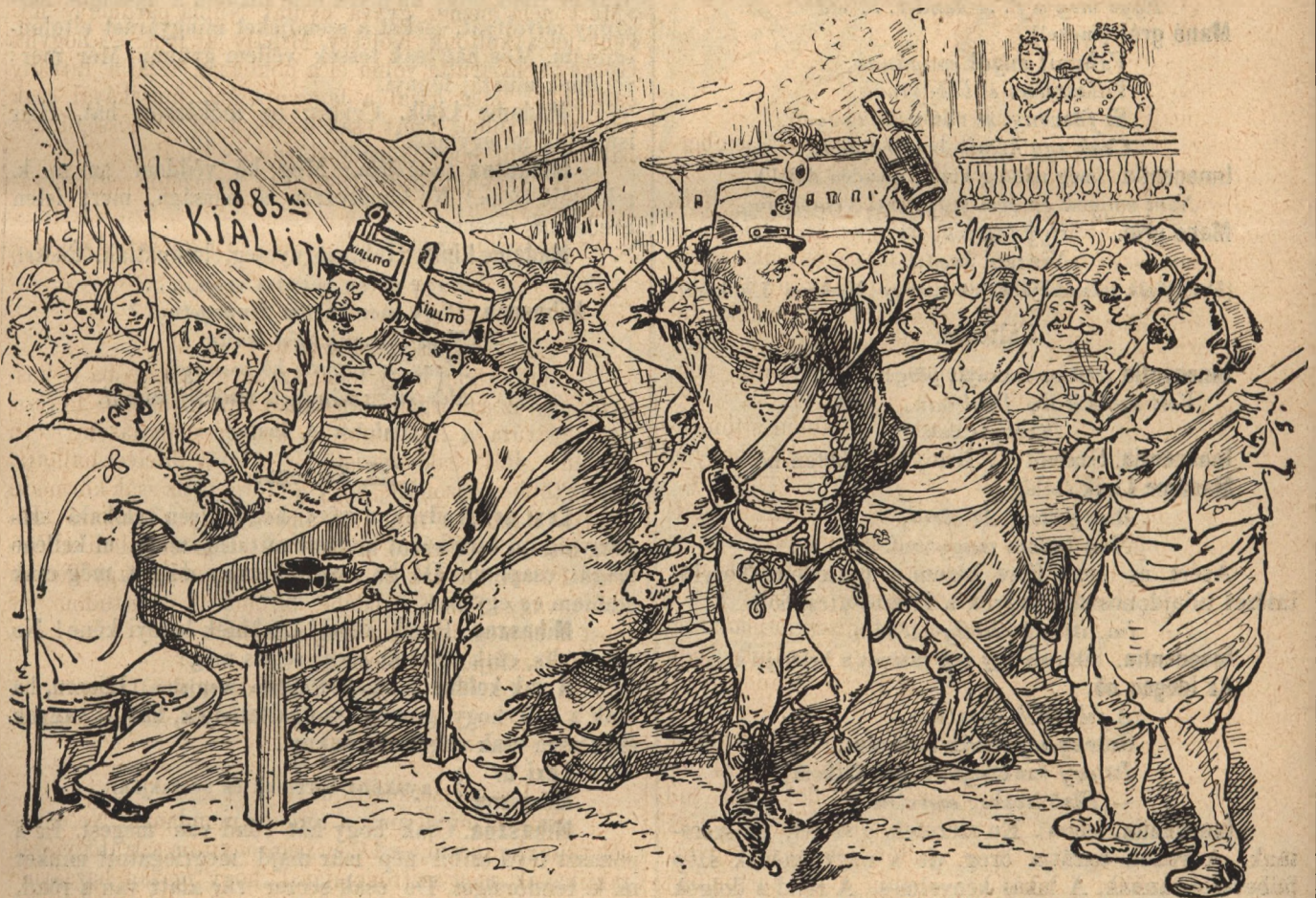
Tekintetes szerkesztő uram!

Hát kérem szerettel, hogyne volna áruló a Görgey, mikor azt mondja az egész világ!

JÁMBOR KRISTÓF

fűszerkereskedő a »fehér galambhoz.«

KIALLITASI VERBUNK.

Gróf Éljenahazay Jenő lelkesen járja a toborzót Belgrád főpiaczán a rácok öröme és a budapesti kiállítás javára.

Az idegen nő.

(Polgári népszínmű 3 felvonásban, dalokkal és táncszal.)

— Dumas fils után szabadon. —

Személyek:

LEXI ur, a budapesti összes jótékony egyesületek főfelügyelője.
MADAME LIPIK, egy magasabb nő-nevelő intézet tulajdonos-
nője.

INNOCENTIA ASSZONYSÁG, polgári erényhős, vászonnal
kereskedik.

MIHASZNA ANDRÁS, népszínműi bácsi.

MANO } bonvivant-ok.
GUIDO }

EGY VAK KOLDUS, mint Deus ex machina.

Vendégek. Urak. Hölgyek. Pártfogók. Jódoztörök. Czigányok.

I. Felvonás.

Manó gróf. (Kinéz a hatvani utcára; énekel)

*Gyere be, rózsám, gyere be sat.
Csak magam vagyok ide be, sat.*

Innocentia asszony (kivülről énekel)

Egye meg a f...e kendet... etc

Manó gróf (énekel)

*Valamit sugok magának,
Válasszon el babájának,
Se fősvény, se rút nem vagyok,
Csak egy kicsit öreg vagyok.*

Innocentia (még mindig kívül, szendén dalol.)

Nem vagyok én sem szép, sem kisasszony.

Manó gróf. *Ugy látszik, itt
Nincsen kredit.*

(Felőltözik monoklijába, és elmegy Madame Lipikhez.)

Változás.

Innocentia (otthon rokkáját pörgeti, énekel.)

*Volt egy király Thulében... stb.
(Kopogtatnak.)*

Innocentia. Szabad... Nini, egy idegen nő.

Madame Lipik (belép)

*Most jöttem Aradrul,
Nem tudom magyarul.*

Azért ne értse félre kérem a beszédem. Nevelő-
intézet tulajdonosnője vagyok a Himző-utcából.

Im, itt a kvártély-czédula.

Innocentia. (elővesz egy vég vásznat s belérejtí arcját.)

Az idegen nő.

*A felnöttek oktatása
Szörnyen fekszik lelkemen,
Itt egy tankönyv, tessék lelkem,
— Első lecke: szerelem.*

Innocentia. (olvas). Én szeretek, ő szeret, mi szere-
tünk. A rokon barátja öreg, de a nagynénének szép
fülbevalói vannak. A lakás kényelmes. A rend a dolgok
lelke. Hol vannak unokanővéreink? Unokanővéreink a
lugasban vannak, de az ügyvéd a szobában várakozik...
Apaga, Satanas.

Madame Lipik. Filippinél találkozunk. (Eltűnik.)

Innocentia. Megvéd majd a rendnek őre!

II. Felvonás

(Terem korintheta stülben. Madame Lipik fehérbe öltözött
szüzei tánczólnak; Manó és Guidó grófok, Elemér és Dini előké-
peket személyesítenek Makartnak a »Nyár« című képéből.
Más vendégek.)

Mihaszna András. (Kopogtat.)

Madame Lipik. Kivül tágasabb.

Mihaszna András (kivül.) Erre arra komisz cibibil,
hogy mér a rendőrségnek ellenszegüni?! (Az ajtó be —
az urak az ablakon kirepülnek.)

Madame Lipik. Lexi, hogy feledkezhetel meg így
magadról. Hah, mit látok, nem ő!

Mihaszna. Nini, hisz ezeket a méltósságos lábakat
én ösmérem valahunnat. Attul a nasságos spillér fran-
czijátul. Talántán megest blaméroztam az m. k. rendőr-
síget. Akkor se lett a feő-uraságoknak semmi bán-
tódásuk. Nini, mintha az a láb magáé a nasságos feő-
kapitányé lenne.

Madame Lipik. Szép kis szőke, micsoda kravalt csi-
nál maga?

Mihaszna (dalol.) Hogy lehet már ijjet tönnyi?
Hát ez rőnd, vagy mi? Ha nem nízném a nasságos asz-
szony mivoltját, ezeket a szemíjeket mingyárast eltolon-
czúnám. Mos hát csak tessék véllem gyünni. Mér mer:
rőndnek muszáj lönni.

Madame Lipik. Czicza, ne mókázzon hát. Hisz
ismerjük mi egymást!

Mihaszna (magában.) Meg kő védneni az m. k.
tekintéjt. (fenn.) Ne kunérozzen a nassága, mert isten
uccse bekésérem.

Madame Lipik. Hah, szörnyeteg, elcsapatlak. (Énekel)
Nagy az én rózsám ereje...

Mihaszna. *Hogy mer éngöm fenyegetnyi?*

*Nem lehessék ijjet tennyi!
Mars, a kóterbe kő mennyi,
Mér mer: rőndnek muszáj lennyi.*

(Dalolva el, finale.)

III. Felvonás.

Lexi ur. András, a mért hogy ilyen előkelő asz-
szonyosság jó hirü házát kompromittálni mere, el kellene
magát csapnom. De ha rendbehozza a dolgot, még csak
elnézem ez egyszer.

Mihaszna. Rőnd, rőnd! A kinek lennyi kéne! No
vak kódís, csak most az eccer segíts még!

A vak koldus (bengáli fényben megjelen) Hiszen, ha
csak a kell, hogy igazság szolgáltatódjék, hát itt vagyok
én, tesszen csak engem becsukni.

Lexi ur } (nyakába borulnak és becsukják.)
Mihaszna }

Mihaszna. Csak hogy hát rőnd van megest. Ez a
panaszt tévő cibibil nép már majd megriogatott minket
m. k. rendőrsíget. De csak ecczer zár alatt van a rőnd,
nem is eresztjük ki többet. Ki nem szabadulsz innen, vak
kódís. Mer rőndnek mégis csak muszáj lennyi.

(A vak koldus alakja megjelen görög tűz között. Ünnepeles
zene. A függöny legördül.)

MISKOLCI DALÁRÜNNEPRŐL.

A miskolczi dalárünnepről.

Miskolczi csizmák régi hirneve,
Ó nagy szent Krispin! jaj hová leve!
Piruljon Miskolcz annyi hü fia
Az ötezer és fél csizmadia.

Mely vissza napsugárt büszkén vete,
Subiczjuk is, a fényes feketé
Legyen ezentúl haragos veres,
Mert Miskolcz már más hirnevet keres.

Hogy tenne tönkre minden jó fület,
Esik ott szörnyü dalár csödület.
A hány Hubaj, Hubics, Hubek, Huber,
Hubinszky van, — az ott most mind tuber —

Culosisig zeng, — bong, szaval, dalol,
Ábrányik bújnak ki a föld alól
Miként a gomba . . . áll dal viadal
S daláros Pécsé lesz a diadal.

Költői párbaj.

Úl Jaurinum gyászban. — Magasfoku lázban — két nagy fia : Kiss F. és Szávay Gyula — (költészet kertjében két »veris primula«) — összeveszett, ámde nem a maguk baján, — nemes lélek hogy' is lehetne oly kaján?! — ámbátor ők maguk sincsenek baj hiján, — tűzbe jöttek »Toldi szerelmé«-nek mián. — A nézetkülönség iszonyu nagy levén, — nem segít csak párbaj a vitézek hevén. — De mert idegen baj volt az

Eris-alma, — önzetlenségüknek legyen meg jutalma: — ne legyen a párbaj csunya, véres prosa, — legyen költői' s ne maradjon sub rosa. — Megdolgoz a két fél ugyanegy szép témát, — s egész ártatlanok szenvedjenek trémát. — A két bajnok közül egyik sem lesz vesztes, — te adod meg árát, publikum, te reszkess! — A költői véna buzog fris erőbe', — szegény jó gyöbriek, ti lesztek meglöve!

Pulszky-érmék.

(Az ötven éves jubileum alkalmára ajánlja Borszem Jankó.)

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

— Tonálok én ozt, hoid horvátok vannak nacerő okos emberek, okármit mandanak róluk. Hát nem van az tölük edj fain gandalat, hoid tekintettel az ü tortomonjölésre, a hul beverik edmástul a fej, választották országos pátronosnak a Szent Rokus?

— Mégis csak van az ed nacerő dolog lenni ed császár! Bámolatos igazán! Olejan naid orak, hoid amit példáol a két cászár Ischlban dinirozta, ozt moszaj meg-emészteni a két konzollárnak Varzinban.

Csodabogár.

— Látlelet —

folyo Evi hó May 25-diken, dél utáno jott az alúl irt orvos az 6 lakásban egy nevezet ide valo, zovodni István, mely ponosz-kodat, hogy azon felső emlitet napban olyan nagyon meg van verve Makis Jánostol ugy hogy orvosi segetseg szüzségés neki, mind tanuk a kik jelenleteben Danko György, és Rosasájko kosmárosai . .

A kulcsó

1-szor A homlok volt dagatva és álafutva verrel — —

2-szor A Bal felső szemöldök volt neki egy sértés 4 cmt hosszúság, és a bol szem volt, neki verrel olafulva,

Vélemény

Azontalálmányk következik

1 ször hogy azon sértes valajabon övektörtén mivel, a verekeres, a kosmarosban történ

2 ször Závodni János, nyolecz nop alatt helyre tesz alitva minden következes nélkül, mely az alúl irt orvos saját kez aluirás megbizonyitton, Kelt Brezova 26 May 1884. Klein Forkos k. orvos.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

P. F. Azt a »Singhallé»-s élczet nem tettük el szerkesztői kincstárunkba, s nem kiáltunk »tüz»-et, ha valaki elveszi tölünk.

A mi a másikat illeti, kicsinyes tetszelgés volna az a kívánat, hogy ha tölünk kölcsön kérnek egyet-mást, mindjárt nyugtázzák is. Csak a harmadik dolog komoly; ha valaki a mi alakjainkból készít szindarabot, abba mi is bele szölünk. — **Dr. Bicskás.** Tudnunk kellene, mennyi benne a tréfa, és mennyi a való. — **W. B. F.** Köszönjük; némi változtatással felhasználjuk. — **K. I.** (Gyöngyös.) Efféle izetlenkedésekkel nem foglalkozhatunk. — **C.** Ilyen akaratlan élczet mindennap tuczatszámra böngészhet ki naplapjainkból. — **Nemes Gligor.** Nem érünk rá rébuszokat fejtegetni. — **H. E. A »N»-t** sajtóhibái csakugyan mulatságosak, de kit érdekelne azok reprodukálása? — **Budakesz.** Trágárságok. — **Cs. B. ?** — **G. S. A** legutóbb küldöttben van egy kitünő. Majd alkalom adtával közölni fogjuk. Türelme igazán szeretetre méltó. A mi a kérdést illeti: Lespés admirál és Millaud tábornok. — **I. A.** Jóformán mindegyiknek csak helyi érdeke van.

Felélős szerkesztő: CSICSERI BORS.